

LIBRIG | We know books
PENELOPE DOUGLAS

RIVAL

FALL AWAY #2

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză și note de
ADINA PINTEA

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2023

PROLOG

FALLON

Au existat oameni care mi-au fost dragi și oameni care nu mi-au fost dragi. Oameni pe care i-am iubit și oameni pe care i-am urât.

A existat însă o singură persoană pe care mi-a fost mai mare dragul să o urăsc.

— De ce faci așa ceva? am auzit o voce pisicică de femeie, pe când mă învârteam prin hol în drum spre sala de sport a celor din anul doi.

Am rămas pe loc, uitându-mă fix în ochii lui Tatum Brandt care, roșie la față, le ținea piept nesuferitului de Madoc Caruthers, fratele meu vitreg, și prietenului său, Jared Trent. Ei stăteau pe hol, lângă dulapuri, cu figurile lor imperturbabile, neascunzându-și plictiseala, în timp ce ea se agățase cu disperare de bretelele rucsacului ca de un colac de salvare.

— Ieri te-ai răstit la mine, a continuat ea, privindu-l pe Jared și ridicând din sprâncene, în timp ce Madoc Caruthers zâmbea superior din spatele lui. Și, imediat, toți prietenii tăi au făcut același lucru. Deja e prea mult, Jared. Când ai de gând să te oprești? De ce faci asta?

Am tras adânc aer în piept și mi-am etalat uluitoarea combinație de mișcări dat ochii peste cap-aruncat capul pe spate.

Uram cotiturile din viața mea. Uram ușile închise. Uram să nu văd drumul în fața ochilor.

Cotitura nr. 1: Tatăl tău și cu mine divorțăm.

Cotitura nr. 2: Ne mutăm. Din nou.

Cotitura nr. 3: Mă mărit. Din nou.

Cotitura nr. 952: Nu prea îmi place de tine, nici de soțul meu și nici de fiul lui, așa că voi pleca singură în vacanță cam de cincisprezece ori pe an!

În fine, mama nu a spus asta niciodată, dar mă pricep al naibii de bine și-mi dau seama când se întâmplă rahaturi. Iar momentele acestea dureroase erau o pacoste și mi-au fost nesuferite întotdeauna.

M-am lăsat pe spate, mi-am înfipt mâinile în buzunarul de la blugii mei strâmți și am așteptat să văd ce are de gând să facă fata asta. Își face odată și-odată curaj să apuce taurul de coarne sau măcar pe idioții aceștia de bijuteriile lor mici de familie? Întotdeauna am crezut că va face față provocărilor, însă m-a dezamăgit mereu.

Tatum Brandt era o „mămăligă”.

Nu știam prea multe despre ea. Doar că toată lumea, mai puțin Madoc și Jared, îi spunea Tate. La prima vedere era un rocker ade-vărat, dar de fapt era extrem de precaută și era drăguță. Drăguță ca o majoretă.

Blondă, cu părul lung? Categorie.

Ochi mari, albaștri? Absolut.

Picioare lungi, buze pline și sâni mari? Chiar și la șaisprezece ani.

Era perfectă din cap până în picioare și, dacă aș fi fost fratele meu vitreg, nu aș fi ezitat să-mi bag limba în gura ei. La naiba, poate chiar aș face-o, mai știi?

Îmi mușcam buza, în timp ce luam în calcul această posibilitate. Mda, cred că aș putea fi lesbiană. Poate. Dacă aș vrea.

Nu, n-are importanță.

Ideea era că... nu reușeam deloc să înțeleg motivul pentru care Madoc și Jared preferau să o tortureze în asemenea hal în loc să încerce să fie împreună cu ea.

Nu știu de ce, dar chestia asta mă preocupă. Au început să o intimideze de la începutul primului an. Născociau zvonuri despre ea, o hărțuiau și se dădeau peste cap să o facă nefericită. O încolțeau întruna, iar ea mereu se retrăgea în carapace. Începusem să mă enervez atât de tare, încât îmi venea să îi dau cap în cap, ca să îi iau apărarea.

Atâta doar că nu prea o cunoșteam. Iar Tatum nu mă cunoștea nici atât. Păstram de obicei o distanță atât de mare că nici cu un radar nu m-ar fi putut repera.

— De ce? i-a răspuns Jared tot cu o întrebare, năpustindu-se asupra ei, făcând pe grozavul. Pentru că ești o împuțită cu spume, Tatum!

Și-a strâmbat nasul în bătaie de joc, continuând:

— Miroși... a câine!

Tate și-a ridicat imediat privirea și, în cele din urmă, lacrimile au început să i se rostogolească pe obraz.

Trage-i una în boașe, muiere!

Approape scoțând flăcări pe nas de furie, mi-am așezat mai bine ochelarii pe nas. Asta făceam de obicei când mă pregăteam de o înfruntare.

Ea a scuturat din cap.

— Nici măcar nu-ți amintești ce zi e azi, nu-i așa?

Și-a mușcat buzele tremurânde și și-a ațintit privirea în pământ.

În acel moment, chiar și fără să îi văd ochii, știam ce se putea citi în ei. Disperare. Deznădejde. Singurătate.

Fără să se mai uite la el, s-a răsucit pe călcâie și s-a făcut nevăzută. Ar fi fost simplu să-l lovească. Să-l jignească. Dar, în timp ce îi disprețuiam slăbiciunea, mi-am dat seama de ceva. Jared era un ticălos, dar, mai mult decât atât, o făcea să sufere foarte mult.

Era îndrăgostită de el.

Mi-am pus bratele cruciș peste piept și am pornit spre dulăpioare, unde Jared și Madoc stăteau și se uitau după Tate.

Am auzit vocea lui Madoc din spatele lui Jared.

— Ce a vrut să spună? Ce zi e astăzi?

Jared a încercat să fenteze întrebarea, ridicând din umeri.

— Habar n-am despre ce vorbea.

— Este paisprezece aprilie, am trâmbițat eu, peste umărul lui Madoc, determinându-l să se răsucească pe călcâie. Înseamnă asta ceva pentru tine, Rahat cu Ochi? i-am aruncat eu lui Jared.

Madoc și-a ridicat una dintre sprâncenele lui blonde, o licărire de zâmbet ghicindu-i-se în privire. Jared și-a răsucit capul suficient cât să-i văd profilul.

— Paisprezece aprilie? a șoptit el, după care a clipit lung și apăsător. Rahat, a murmurat după aceea.

Madoc s-a tras ușor înapoi în timp ce Jared a izbit cu palma ușa celui mai apropiat dulăpior.

— Ce dracu', l-a privit Madoc încruntat.

Jared și-a trecut palmele peste față, dând din cap.

— Nimic. Las-o baltă, a bombănit el. Mă duc la Geometrie.

După care și-a înfundat mâinile în buzunare și a pornit-o năprasnic pe coridor, lăsându-ne în urmă pe Madoc și pe mine.

Între fratele meu vitreg și prietenul lui, aveam mai mult respect pentru prieten. Amândoi erau niște nemernici de nota zece, dar măcar lui Jared nu-i păsa ce credea lumea despre el. Defila pe coridoare întruchipând un melanj straniu dintre un atlet și un adept al stilului goth. Popular și profetic. Sumbrou, dar extraordinar de râvnit.

Lui Madoc, pe de altă parte, îi păsa ce credeau toți din jurul său. Părinții noștri. Directorul școlii. Majoritatea elevilor din școală. Iubea să fie iubit, însă ura ca imaginea lui să fie legată de a mea.

Pentru că erau în anul doi, începuseră deja să dobândească o oarecare influență ce avea să atingă apogeul până în ultimul an de liceu.

— Uau, prietenul tău e un fraier, l-am tachinat, vârandu-mi mâinile în buzunarele din spate de la blugi.

Madoc n-a ezitat să regleze scorul cu zâmbetul său pieziș și jucăuș și cu privirea destinsă.

— La fel sunt și priete..., a început el să spună, după care s-a oprit. Dar stai așa, tu nu ai prieteni.

— Pentru că nu am nevoie, i-am răspuns scurt. Mi-e mai ușor să călătoresc de una singură. Merg în multe locuri. Știi bine doar.

— Mda, mergi în multe locuri. Numai nu uita să te oprești și pe la curățătorie, Fallon. Cineva trebuie să-mi ia și mie cămășile.

Și-a netezit cu aroganță cămașa bleumarin, cu nasturi de sus până jos. În blugii prespălați, cu un croi lejer, cu brățara împletită și cu părul blond închis, frumos aranjat, Madoc arăta să te dea pe spate. Fetele roiau în jurul lui pentru că se îmbrăca bine, povestea până îți cădeau urechile și era pus pe glume. La urma urmei, era un tip amuzant.

Și întotdeauna mă făcea să mă simt mărunță.

Vorbeam vrute și nevrute, dar ca să fiu sinceră, mai mult pentru mine. Madoc era artizanul. Eu eram ținta. El era ciocolată belgiană de lux Godiva. Eu eram Snickers. Iar, în ceea ce-l privește, el avea tot dreptul, în timp ce eu eram fiica profitoare a unei târfe interesate de avere care pusese ghearele pe tatăl său.

Madoc mă considera un preș pe care își putea șterge picioarele.
Să-l ia naiba!

Am aruncat ținutei sale o nouă privire condescendentă.

— Cămășile tale, care, de altfel, sunt foarte șic. Comunitatea persoanelor gay ar fi extrem de mândră.

— Și tu ți-ai putea cumpăra lucruri drăguțe. Până una-alta, tata îi dă mamei tale destui bani pentru serviciile oferite.

— Lucruri drăguțe? Ca acele fustițe scurte cu care te întâlnești tu? am întins coarda în continuare.

Era momentul ca mucea ăsta să primească o lecție.

— Majoritatea tipilor, Madoc, își doresc ceva diferit. Știi de ce vrei să mă vezi îmbrăcată în lucruri „drăguțe” și micuțe? Deoarece cu cât arăt mai mult, cu atât ascund mai puțin. Te umplu de frică.

El a dat din cap, surâzând.

— *Nada*, surioară.

Surioară... Nu eram decât cu două luni mai mică decât el. Spunea chestiile acestea doar ca să mă scoată din sărite.

— Nu sunt surioara ta.

Am înaintat cu un pas.

— Și am destui prieteni. Și suficienți tipi interesați de mine. Lor le place cum arăt. Nu sunt de acord cu tine și nici cu atitudinea părinților noștri, lipsiți de orice urmă de demnitate.

— Uau, deja m-am plictisit, m-a întrerupt el oftând. Nu mă interesează viața ta, Fallon. Mese de sărbători și întâlniri ocazionale prin casă. Sunt singurele ocazii când am chef să dau nas în nas cu tine.

Mi-am ridicat bărbia, cu intenția să nu mă dau de gol. Nu mă rănise cu nimic. Nici cu vorbele și nici cu părerea lui despre mine. Nu simțeam nicio durere care să mi se rostogolească precum un bolovan în stomac, unde să-mi strângă și mai tare nodurile pe care le aveam acolo în permanență. Ceea ce zisese el nu avea importanță. Mie îmi plăcea cum eram. Nu îmi spunea nimeni cum să mă îmbrac, cum să mă port, din ce cluburi să fac parte... Luam propriile decizii. Madoc era o păpușă de lemn. O dronă.

Sunt liberă.

Pentru că nu am mai spus nimic, a dat să plece, mergând cu spatele.

— Părinții noștri nu sunt acasă în seara asta. Dau o petrecere. Să nu îmi ieși în cale. Poate chiar ar fi bine să te ascunzi în camerele servitorilor, unde ar trebui să fii de fapt.

Îl priveam cum se îndepărtează, știind că nu aveam de gând să îl ascult.

Mi-aș fi dorit să o fac.

CAPITOLUL 1

MADOC

2 ani mai târziu

— Pe bune? am spus pe un ton ridicat. Se poate și mai încet de-atât? l-am întrebat pe Jared, de pe scaunul din spate al Pontiacului G8 al iubitei sale, punându-mi mâinile-n cap.

Tate s-a răsucit în scaunul șoferului și m-a privit cu niște ochi pătrunzători, gata parcă să-mi străpungă creierul.

— Mă îndrept spre o curbă strânsă cu aproape 80 de kilometri la oră, pe un drum nesigur și neasfaltat, a urlat ea. Nici măcar nu este o întrecere adevărată, doar antrenament. Ți-am mai spus doar.

Pe fața ei nu exista vreun mușchi sau fibră care să nu fie încordate în timp ce mă privea de parcă voia să mă înghită.

Mi-am lăsat capul pe spate și am oftat. Jared stătea pe scaunul din fața mea, cu cotul sprijinit de portieră, sprijinindu-și capul cu mâna.

Era sâmbătă după-masa, cu o săptămână înainte de prima întrecere oficială a lui Tate pe pista noastră locală, improvizată, numită Loop, iar noi eram deja pe Drumul Cincinnati de vreo trei ore. De fiecare dată când amărâta asta mică schimba prea repede viteza sau nu accelera suficient de tare, Jared își ținea gura, dar nu și eu.

El nu voia să-i rănească orgoliul iubitei, pe când eu nu aveam nicio treabă cu asta. De ce să mă port cu mânuși cu ea? Nu eu încercam să-i intru în grații.

Cel puțin nu mă mai interesa să fac asta.

Tate și Jared s-au urât unul pe celălalt aproape pe toată durata liceului. S-au întrecut în vorbe grele și năbădăi, într-unul din cele mai exagerat de lungi preludii pe care îl văzusem vreodată. Acum erau numai unul după celălalt, mai ceva ca Romeo și Julieta. Versiunea porno.

Jared s-a întors spre mine, dar nu cât să-i văd ochii.

— Ieși, mi-a șuierat răspicat.

— Ce? am izbucnit, cu ochii cât cepele. Dar... dar...

Am început să mă bâlbâi, în timp ce cu coada ochiului am întrezărit în oglinda retrovizoare zâmbetul triumfător al lui Tate.

— Dar nimic, s-a răstit Jared la mine. Du-te să-ți iei mașina. Se poate lua la întrecere *cu tine*.

M-am simțit curentat de adrenalină din cap până-n picioare la gândul unei aventuri autentice. Poate că Tate știa cum să se ia la întrecere cu o tipă care habar n-avea ce făcea, dar era evident că mai avea multe de învățat și era nevoie să fie mai bărbată.

Să intre în scenă personajul eu. Mi-a venit să zâmbesc, dar nu am făcut-o. În schimb, mi-am dat ochii peste cap.

— Of, da știu că mă voi plictisi îngrozitor.

— Ha, ha, ești atât de amuzant! m-a luat ea peste picior, strângând și mai mult de volanul mașinii. Ești ca o fetiță de doisprezece ani când te smiorcăi.

Am deschis portiera din spate.

— Apropo de smiorcăială... vrei să punem pariu pe cine va plânge la urmă?

— Tu vei fi acela, mi-a răspuns ea.

— Ba nu.

A înșfăcat un pachet de șervețele și l-a aruncat spre mine.

— Poftim. Pentru orice eventualitate.

— Oho, văd că ai rezerve serioase, i-am răspuns prompt cu aceeași monedă. Pentru că plângi mult, nu-i așa?

A tresărit nervoasă.

— *Tais-toi. Je te détes...*

— Ce spui? Eu sunt sexy și tu mă iubești? Jared, tu știai cumva că are sentimente...

— Încetați odată, a urlat el din toți rărunchii, potolindu-ne pe amândoi. Pentru Dumnezeu, ce e cu voi?

Ridicase mâinile în aer și ne privea ca pe niște copii neascultători.

Pentru o clipă și eu și Tate am tăcut din gură. Dar când el a pufnit în răs, nu m-am mai putut abține și am izbucnit și eu în răs.

— Madoc?

Jared vorbea, de parcă avea dinții lipiți unii de ceilalți.

Îi și simțeam încordarea din voce.

— Afară. Acum.

Mi-am luat rapid telefonul de pe scaun și m-am executat, deoarece știam că prietenului meu îi era de ajuns.

Încercasem toată ziua să o fac pe Tate să-și iasă din fire și să îi distrag atenția lui Jared. Participa în sfârșit într-o cursă cu adversar real și, cu toate că și eu și Jared lucrasem cu ea, știam că lucrurile ieșeau prost acolo pe pistă. Tot timpul. Dar Tate era de neclintit și spunea că poate face față.

Și dacă Tate dorește ceva, Tate primește întotdeauna. Când era vorba de fata asta, Jared se înmuia mai ceva ca frișca.

Am început să fac cale înapoi până spre șoseaua de pe care ieșisem. Pontiacul meu GTO argintiu era parcat acolo și am început să scotocesc în buzunare după chei cu o mână, în timp ce cu dosul celeilalte mi-am șters fruntea.

Era început de iulie și deja vremea era mizerabilă. Nu era chiar atât de cald, dar a naibii umiditate făcea ca totul să fie imposibil de

suportat. Mama mă chemase să stau cu ea în New Orleans pe durata verii și am refuzat-o categoric.

Ce să spun, mă înnebunesc după felul în care noul ei soț încearcă să mă învețe să prind creveți în Golf.

Nu, mulțumesc.

O iubeam pe mama, dar gândul că întreaga vară nu voi fi decât eu în toată casa, deoarece tata va sta în apartamentul lui din Chicago, îmi oferea o alternativă mult mai fericită.

Am simțit furnicăături în mână și m-am uitat la telefonul care vibra.

Pentru că tot vorbeam de lup.

— Salut, ce faci? l-am întrebat pe tata și am dat să mă urc la volan.

— Madoc, mă bucur că ai răspuns la telefon. Ești acasă?

Părea preocupat de ceva, ceea ce nu-i prea stătea în fire.

— Nu. Dar tocmai mă îndreptam acolo. De ce?

Tata nu stătea mai deloc pe-acasă. Avea un apartament în Chicago din cauză că lucra până târziu la cazurile pe care le avea. Deși era mai mult plecat, era o persoană cu care te înțelegeai ușor.

Îmi plăcea de el. Doar că nu îl iubeam.

Mama mea vitregă se făcuse nevăzută de un an de zile. Călătoria, își vizita prietenii. O uram.

Și aveam o soră vitregă... pe undeva.

Singura persoană pe care o iubeam acasă era Addie, menajera noastră. Se asigura întotdeauna că îmi mănânc legumele și îmi semna învoirile pentru școală. Ea era familia mea.

— M-a sunat Addie de dimineață, a început el să-mi explice. Fallon și-a făcut apariția astăzi.

Mi s-a tăiat respirația și mai că am scăpat telefonul din mână. Fallon?

LIBRIS We know books
Mi-am pus palma pe capotă, mi-am așezat capul pe ea și încercam să nu mai scrâșnesc din dinți.

Sora mea vitregă era acasă. De ce? De ce acum?

— Și ce dacă? am scuiat printre dinți întrebarea. Ce treabă am eu?

— Addie ți-a făcut bagajul.

Îmi ignora întrebarea.

— Am vorbit cu mama lui Jared și vei sta cu ei câteva săptămâni, până când mi se mai eliberează programul. Atunci vin acasă și lămurim lucrurile.

Pardon? Simțeam cum telefonul stătea să crape, atât de tare îl strângeam în mână.

— Cum? De ce? am strigat, respirând greu. De ce nu pot să stau în propria casă?

De când începuse ea să hotărască? Așadar era acasă. Mare brânză. Să plece ea. De ce trebuia să plec eu?

— Știi de ce, mi-a răspuns tata, pe un ton amenințător. Nu te duce acasă, Madoc.

Și mi-a închis telefonul.

Am rămas înțepenit locului, privind fix cum crengile copacilor se oglindeau în capota mașinii. Mi se spusese să merg acasă la Jared unde Addie avea să-mi aducă lucrurile și să nu mă duc acasă până la noi ordine.

Și de ce?

Am închis ochii strâns și am clătinat din cap. Știam de ce.

Sora mea vitregă era acasă, iar părinții noștri știau totul. Tot ce se întâmplase în urmă cu doi ani. Dar nu era casa ei. Nu a fost niciodată. Era casa mea de mai bine de optsprezece ani. A locuit aici o perioadă după ce se căsătoriseră părinții noștri, după care a dispărut acum doi ani. Părinții știau unde era, eu însă nu. Nu mi s-a îngăduit să știu pe unde o purtau pașii.

Nu că mi-ar fi păsat, oricum.

Dar al naibii de mult îmi doream să stau în casa mea vara aceea.

Două ore mai târziu mă aflu în sufrageria lui Jared împreună cu fratele lui vitreg, omorându-ne timpul până când mama lor n-avea să ne mai urmărească precum un vultur. Cu cât stăteam mai liniștit, cu atât îmi doream mai cu ardoare ceva care să-mi distragă atenția. Jared avea tone de alcool la el în cameră, pe care le adusesem eu de acasă, și era momentul să-mi încep încălzirea de sâmbătă seara. Jax se lăbărțase pe canapea și juca jocuri video, iar Jared plecase să-și facă un tatuaj.

— Nu așa rezolvi problema, Jason, o auzeam pe Katherine Trent, strigând înăbușit din bucătărie.

Sprâncenele mi-au urcat spre creștetul capului. *Jason?* Așa îl chema pe tata.

Ea a trecut prin dreptul ușii în timp ce măsură cu pași mari bucătăria.

Îi spune lui tata Jason. Presupun că nu e chiar atât de ciudat. Doar așa îl cheamă, nu? Doar că mi se părea ciudat. Nu sunt mulți cei care pot să-i spună lui tata pe numele mic. De obicei i se adresează cu „domnul Caruthers” sau „domnule”.

M-am ridicat, îndreptându-mă ușor spre sufrageria care se afla chiar lângă bucătărie.

— Este vorba despre fiul tău, am auzit-o spunând. Trebuie să vii acasă și să te ocupi de asta.

Mi-am vârât mâinile în buzunar și m-am lipit cu spatele de perete, chiar lângă ușa de la bucătărie. Ea a tăcut pentru câteva clipe în care nu s-a mai auzit decât zăngănitul farfuriilor. Probabil că le scotea din mașina de spălat vase.

— Nu, a răspuns apoi. O săptămână. Cel mult. Îl iubesc pe Madoc, dar este vorba despre familia ta și el are nevoie de tine.